

အိမ်ငရဲခန်း၊ လုပ်ငန်းခွင်ငရဲခန်းတွေထဲက ခေတ်သစ်ကျေးကျွန်တွေ...
နေရှင်လူတန်းစားတချို့ရဲ့ လုပ်အားခေါင်းပုံဖြတ်၊ ကျေးကျွန်ပြုမှုတွေ...

လွတ်ငြိမ်းခွင့်နှင့် ထောင်က အကြိမ်ကြိမ်လွတ်မြောက်လာတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်...
အမေလျော့ခံ အညကြသူရဲကောင်းတစ်ဦး...
ခေတ်စနစ်ဆိုးအောက် ရှင်သန်ရင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါး ကလေးများအတွက်
ပလက်ဖောင်းညကျောင်းလေး ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးနေတဲ့
လူငယ်သူပုန်တစ်ယောက်အကြောင်း...

ညေး ဆွေးနဲ့ရေတွဲ ခေတ်သစ်ကျွန်ပြုစုတ်

1972/1/10

ဝန်ခံချက်

သွေးနဲ့ ရေးတဲ့ ခေတ်သစ်ကျွန်ုပ်တို့ ဝတ္ထုသည် ဖြစ်ရပ်မှန်များ
စွာကို အခြေခံကိုးကားရေးဖွဲ့ထားသည့် လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။ လိုအပ်
သည့် အချက်အလက်များကို နိုင်ငံပိုင်သတင်းစာများ ၊ ဂျာနယ်များ ၊ ဘ
လော့(ဂ်)စာမျက်နှာများ ၊ မြန်မာပြည်အကြောင်း ရေးသားထုတ်ဝေသ
ည့် ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ၊ နိုင်ငံခြားဝက်ဆိုက်များ ၊
ထောင်အတွေ့အကြုံဆောင်းပါးများမှ ကိုးကားခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်

။

* * *

ယနေ့ ရန်ကုန် (နိဒါန်း)

ရန်ကုန်မြို့။

စက်တင်ဘာ ၁၉၊ ၂၀၁၆

ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ လူမှုဘဝနေထိုင်မှုနဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုဟာ တကယ်ကို မေးခွန်းထုတ်စရာ အခြေအနေမျိုးစုံနဲ့ ကြုံတွေ့နေရပါတယ်။

မြို့နယ်ပေါင်းများစွာ၊ လမ်းပေါင်းများစွာမှာ ယာဉ်မရပ်နားရ အမိန့်ထုတ်ထားပေမယ့် ဒီနေ့အထိ ယာဉ်မရပ်နားရ ပလက်ဖောင်းတွေကို လူထုကျေနပ်လောက်အောင် အဖြူ၊ အနီကျား ဆေးသုတ်ပေးနိုင်တဲ့ အနေအထား မရှိသေးပါဘူး။

ဆေးအဝါတွေ မှီနီဖျော့နေတဲ့ လူကူးမျဉ်းကျားတွေက ကတ္တရာ လမ်းမထက်မှာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေကြသလို၊ နီရာကနေ လုံးဝပြန်စိမ်းမလာတော့တဲ့ system ကြောင့် မီးပွိုင့်တွေကို မြို့ရဲ့ အထင်ကရလမ်းဆုံလမ်းခွကွေမှာ မကြာခဏဆိုသလို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ သားကောင်ကို အလစ်ဝင်ဆွဲတော့မယ့် မြေခွေးတွေလိုပဲ ကရိန်းကားတွေက နေရာအနှံ့။

မြို့လယ်ခေါင် ရုပ်ရှင်ရုံတွေမှာ မှောင်ခိုလက်မှတ်အရောင်းသမားတွေ တိုးကြိတ်နေကြပါတယ်။ မိဘ အအုပ်အထိန်းညှံ့ဖျင်းမှုကို အသုံးပြုပြီး၊ လူငယ်တွေ ခိုး၊ ဆိုး၊ ပေတေနေတဲ့ သဘာဝကို ပီပြင်အောင် ရိုက်ထား တဲ့ လူမိုက်ဂိုဏ်းစတား ဇာတ်ကားတွေ ရုပ်ရှင်ဈေးကွက်မှာ

ထိပ်ဆုံးက အောင်မြင်မှုရနေကြတယ်။

အခြောက်နဲ့ ယောက်ျားလျာတွေ၊ ဆွံ့အနားမကြားတွေ၊ ကျပ်မပြည့် လူတွေ တပြိုင်ကြီးပါတဲ့ ဟာသဇာတ်ကားတွေဆိုလည်း ရုံပြည့်ရုံလျှံပါပဲ။

တည်တည်ခန့်ခန့်၊ နှစ်နှစ်ကာကာရိုက်ပြတဲ့ ဇာတ်ကားများ ဆို ရုပ်ရှင်ရုံတွေထဲမှာ သရဲခြောက်မှာ တောင် စိုးရတယ်။ လူမဝင်လို့ ရုံတင် ပြီးတစ်ပတ်နဲ့ ဂျောင်းပေတော့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ လူမှုကွန်ယက်တွေမှာ ဆရာဆရာကြီးများကတော့ မြန်မာပေါက်ကွဲတွေရပ် ဘာညာကမ်ပိန်းတွေ လုပ်ကြသေးတယ်။ လက်တွေ့ကမ္ဘာနဲ့ လူမှုကွန်ယက်မှာ အနုပညာစံနှုန်းက အကွာကြီးကွာလို့ နေတယ်။

အစိုးရစာသင်ကျောင်းတွေရဲ့ ဂိတ်တံခါးတွေမှာ ကျောင်းသားမိဘများ နေ့လယ်ထမင်းချိုင့်လာပို့ပါက စကတ်၊ ဘောင်းဘီ ဝတ်လာသူများ ကျောင်းဝင်းအတွင်း လုံးဝဝင်ရောက်ခွင့်မပြု။ ပုံ/ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဆိုတဲ့ စာတွေ ပြူးပြဲနေအောင် ကပ်နေချိန်မှာ ...

ဒေါ်လာနဲ့ ကျောင်းလခသွင်းရတဲ့ အင်တာနေရှင်နယ်စကူးလ်တွေ ဆီကို အရှက်လုံရုံ စကတ်တိုတိုဝတ်ပြီး လူကုံထံသားသမီးတွေ ကျောင်းသွားနေကြပါပြီ။ လူတွေနဲ့ ဆင်ခြေတုံတရားဟာ အပေါ်၊ အောက် ဘေးချင်းကပ်ထားတဲ့ စက်လှေကားနှစ်စီးပေါ် အပေါ်ထပ်ကနေရော၊ အောက်ထပ်ကနေပါ တပြိုင်နက် တက်၊ ဆင်းမိကြသူ လူနှစ်ယောက်လိုပါပဲ။ သူတို့ ဟာ မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်းတဲ့ တစ်နေရာမှာ ပခုံးချင်းယှဉ်ခဏ ဆုံမိ ကြပြီး ထာဝရဝေးကွာသွားကြတာမျိုး။

ခြေမျက်စိလုံအောင်အထိ ပိတ်စဖုံးထားတဲ့ အစိုးရကျောင်းသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ဉာဏ်ပညာကို စကတ်တိုတိုဝတ်မပေးမိစေဖို့ ကျောင်းသားမိ

ဘတွေခမျာ ကျူရှင်ထားကြရတော့တာပဲ။

ဘာပဲပြောပြော ဒီနှစ် ကျောင်းအပ်ရာသီမှာ ဖူးတံဝင့်ချီနေတဲ့ ပန်းကလေးတွေ တကယ်ပွင့်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျောင်းအပ်တိုင်း အလှူငွေ၊ ကွန်ပျူတာကြေးနဲ့ မိဘဆရာအသင်းကြေးပေးရတယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးထဲကနေ မိဘတွေ ခုန်ထွက်ခွင့်ရခဲ့ကြတယ်။

နိုင်ငံတော်က ပညာရေးအတွက် ဘတ်ဂျက်တော်တော်များများ သုံးစွဲခဲ့ကြောင်း စာရင်းဇယားအတိအကျနဲ့ ဂျာနယ်တွေက ဖော်ပြပေးကြပါတယ်။

သို့သော်လည်း ကျောင်းဖွင့်ရက်ရဲ့ ရက်သတ္တပတ်မှာပဲ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးက သူငယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ကျူရှင်လာတက်ဖို့ မှတ်ချက်ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာ လူမှုကွန်ယက်မှာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျူရှင်ဖိုးတွေ ကုန်စရာမလိုဘူးထင်ပြီး အစိုးရကျောင်းအပ်မိ ကြတဲ့ မိဘတွေ ပွက်လောညံ့ကုန်တော့တာပဲ။ ပြောတော့ ပြောင်းလဲချိန်တန်ပြီ ဆို။ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမလစာတွေ တိုးမြှင့်ပေးထားတယ် မဟုတ်ဘူး လား။

အင်းလေ..တိုးမြှင့်လစာနဲ့ လုံလောက်မှု မရှိလို့ ပေါ့။ စက်ရုံ အလုပ်သမားတွေကတော့ ရှင်းတယ်။ ထစ်ကနဲရှိ ဆန္ဒပြထည့်လိုက်တာပဲ။ လူတစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်လောက်ပါတဲ့ လူအုပ်ကြီးနဲ့ အလုပ်ချိန်၊ လစာ၊ အချိန်ပို၊ ခွင့်ရက်အားလုံး နိုင်ငံတကာခံစားခွင့် နီးနီးရဖို့ သူတို့ က ဆန္ဒပြနေကြတာ။ သူတို့ ဆန္ဒပြလူအုပ်ကြီးကို ထိန်းကွပ်နေတဲ့ ရဲတွေတောင် သူတို့လို တောင်းဆိုသင့်တယ်ဆိုတာ မသိဘူး။

ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမဆို ပိုဆိုးပေါ့။ သူတို့လို လမ်းပေါ်ထွက်

ဆန္ဒပြဖို့ က မဖြစ်တော့ ဒီလိုပဲ ဒိုင်လှိုလေးနဲ့ ကျောင်းသားရဲ့ မှတ်စု စာ အုပ်ထဲ ကျူရှင်လာတက်ဖို့ ဆန္ဒပြရတော့တာပဲ..။

သူတို့ ဆန္ဒပြတာက အစိုးရကို မဟုတ်။ ကျောင်းသားမိဘတွေဆီကို။

"အစ်မရေ..."

အဖြူနဲ့ မရမ်းစေ့ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေ လူကုံထံရပ်ကွက်ထဲက လမ်းသွယ်လေးတွေထဲ တစ်လတစ်ခါ ဝင်လာကြပြီး၊ ခြံကြီးဝန်းကြီးတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတွေကို တီးကြတယ်။

သူတို့ ဝင်လာတဲ့ လမ်းသွယ်လေးတွေဆိုတာ စည်ပင်အမှိုက်တွန်းလှည်းတစ်နှစ်နေလို့ တစ်ရက်တောင် မလာတဲ့ လမ်းတွေ...စည်ပင်လုပ်သားတစ်ယောက် တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ရက် တစ်မြက်စည်းလာမလှဲတဲ့ လမ်း။

ဒီလမ်းထဲက လူကုံထံတွေအားလုံး ပုဂ္ဂလိက အမှိုက်သိမ်းသမား ကိုတစ်လ သုံးထောင်ပေးပြီး အမှိုက်ပစ်နေကျ။

စည်ပင်တွေ ခေါင်းလောင်းလာတီးတော့ မိသားစုဝင်တွေ ထွက်လာကြပါတယ်။ အဝေးဖိတ်နဲ့ အဖိတ်နေ့တွေတိုင်း ဒါနဆန်အလှူခံ တဲ့ သီလရှင်လေးတွေကို တစ်ပါးတစ်ရာလှူနေကျ ပါရမီရှင်တွေဆိုတော့..

"အမှိုက်ခွန်ပါ။ တစ်ထောင့်သုံးရာငါးဆယ်.."

'ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိန်းရေးနှင့် သန့်ရှင်းရေးဌာန'တံဆိပ်တုံး နှိပ်ထားတဲ့ ပြေစာတစ်စောင်ကို စည်ပင်ဝန်ထမ်းလက်ကယူပြီး၊ သီလရှင်တစ်ပါးတစ်ရာလှူလိုက်သလိုမျိုး ၁၃၅၀ ပေးပြီး အမှိုက်ခွန်ဆောင်ပစ်

လိုက်လေသတည်းပေါ့။

ဒီလမ်းကို အမှိုက်တွန်းလှည်းမလာဘူးနော်။ ဒီလမ်းကို အမှိုက်လှည်းသမားမလာဘူးနော် တစ်ခွန်းတောင် မမေးဖြစ်ကြပါဘူး။

မေးခွန်းထုတ်မယ်ဆိုရင် တစ်နိုင်ငံလုံး မေးခွန်းထုတ်စရာတွေ ချည်းမို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေလိုက်ကြတယ်။

တိတ်ဆိတ်မှုတွေ အချိန်ကြာမြင့်လာပြန်တော့ ဆူပူအံ့ကြွမှုဆီ ဦးတည်သွားတတ်ကြပြန်ပါသေးတယ်။ ရှင်းပြရမှာ နည်းနည်းတော့ ရှည်တယ်။

မြန်မာပြည်မှာ အမ်ပီတီ၊ တယ်လီနောနဲ့ အူရီဒူးဆိုတဲ့ အော်ပရေတာသုံးခုဟာ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတတ်ဆုံး စီးပွားရေးအကြမ်းဖက် သမားတွေပဲ။ သူတို့ ရဲ့ Sim card ကလေး တစ်ခုဝယ်သုံးလိုက်တာနဲ့ သုံးစွဲသူရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းထဲကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ စာတိုပေးပို့မှုတွေ သေတဲ့အထိ ပြုလုပ်လို့ ရတယ်လို့ များ ဘယ်ပညာရှိက သူတို့ ကို ဆုံးမသွန်သင်ထားလေတယ် မသိဘူး။

လူတွေ အိပ်ပျော်နေချိန်၊ အလုပ်လုပ်ချိန်၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောနေချိန်၊ အနားယူနေချိန် မရှောင် လက်ကိုင်ဖုန်းတွေဆိုတာ noti အချက်ပြသံတွေ တောက်လျှောက်မြည်နေကြတာ။

ဘယ်သူ့ဆီက စာများ လဲဆိုပြီး ဖွင့်မဖတ်လိုက်နဲ့ ။ လက်ကိုင်ဖုန်းထဲ ရောက်လာသမျှ စာတွေရဲ့ ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်းက သူတို့ package ကို ဝယ်ယူအားပေးဖို့ စီးပွားရေးမြူဆွယ်ထားတဲ့ စာတွေချည်းပဲ။

* 1332 # ကို ဖုန်းခေါ်ပါတို့ ၊ 1 MB မှ တစ်ကျပ်တည်းပါတို့ ၊ တစ်နေ့လုံးကြိုက်သလောက်သုံး ၁၉၉ ကျပ်တည်းတို့ အဲဒီလို ကျက်သရေတုံးတဲ့

စာတွေ တစ်ရက်တစ်ရက် လက်ခံနေရတာ မနည်းဘူး။

လူမှုကွန်ယက်သုံးဖို့ မေ့နေတဲ့ လူတွေတောင် noti အချက်ပြသံ တွေ မြည်နေတဲ့ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်မိပြီး ရောရောယောင်ယောင်နဲ့ ဖေ့ဘွတ်ဖွင့်မိသွားတဲ့ သူတွေ မနည်းဘူး။ အဲဒီမှာ ပြဿနာစတော့တာပဲ။

အဲဒါက လူထုအုံကြွမှုရဲ့ နိဒါန်းပဲ။ ဖေ့ဘွတ်မှာ သတင်းတွေက အစုံ။ အပြင်မှာ ပေါက်ကွဲခွင့်မရတဲ့ ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်မှာ ဟုတ်တာက ရှစ်ထောင်၊ မဟုတ်မဟတ်ဇာချဲ့ထားတာက ရှစ်ထောင်နဲ့ စတွေ့တော့တာပဲ။

မှန်တယ်။ လူထုဟာ သူတို့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ မတရားမှုမှန်သမျှ ပထမဦးဆုံး ရဲစခန်းသွားတိုင်ကြတာချည်းပဲ...။

လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဆိုတာမျိုးက တောင်အတက်နှေးတဲ့ ပလောင်လိုပဲ ။ အုံကြွမှုမပါဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း တိုင်ကြားထားတဲ့ အမှုတွေဆိုတာ ရဲစခန်းက အမှုမှတ်တမ်းထဲမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ရှိနေကြတာ...။

ဒီတော့ လူတွေက လည်လာကြပြီး မိမိတိုင်ကြားထားတဲ့ အမှုရဲ့ နောက်ကို လူထုအင်အားကြီးပါလာဖို့ လူမှုကွန်ယက်ကို အသုံးပြုကုန်ရော။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်က တပ်မတော်သားလွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ သက်ငယ်အိမ် အကူမလေး တစ်ယောက်ကို အိမ်ရှေ့နေပူမှာ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ် ခူးထောက်ခိုင်းပြီး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နေတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လူမှုကွန်ယက်ပေါ် ပျံ့နှံ့လာတုန်းက လူထုပါလာခဲ့တယ်မို့လား....

အုံကြွမှုတွေဟာ အဲဒီကနေပဲစတင်တာ။ အဲဒီလို အုံကြွမှုကြီး ဖြစ်ပြီဆို အရင်က ဘယ်လောက်တိုင်တိုင် ထူးခြားမလာတဲ့ အမှုတွေ ရဲက အထူးဖြစ်စဉ်အနေနဲ့ ထိထိရောက်ရောက် ကိုင်တွယ်ရော။ အမှုသွား အမှု

လာကအစ ခပ်မြန်မြန်အရှိန်ပြင်းလာတယ်။ ဒီအချက်ကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နားလည်သွားတဲ့ လူထုဟာ သတင်းပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ဖို့ ကိုသာ အဓိက ဦးတည်လာကြတယ်။

အခုနောက်ပိုင်း ခပ်ထက်ထက်လူတချို့တွေ ကြန့်ကြာနေတဲ့ အမှုတွေကို ကိုယ်တိုင်ပဲ စုံထောက်ဝင်လုပ်လာကြတယ်။

လှည်းတန်းအနီးတဝိုက်မှာ တောင်းရမ်းစားသောက်နေတဲ့ အဖိုးအို၊ အဖွားအိုတွေကို အဝေးတစ်နေရာက စောင့်ကြည့်ရင်း လူကုန်ကူးဂိုဏ်းတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်တာမျိုး၊

ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးသွားတဲ့ သမီးကို ဖခင်ဖြစ်သူက တိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ တရားခံကို ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်တာမျိုးတွေ လုပ်လာကြတယ်။

တကယ်တော့ လူထုဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေထဲ ဝင်ပါချင်ကြတာမျိုး တော့မဟုတ်။

မတတ်သာလွန်းလို့ ဝင်ပါရင်း စုံထောက်ကျော်ကြီးတစ်ယောက်လို လူသိများ လာတဲ့ သူတွေထဲမှာ ၂၀၁၆ စက်တင်ဘာလထဲ၊ မြူလင်းဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာခဲ့တယ်။

သူ ကိုယ်တွယ်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတဲ့ အမှုက ခပ်ကြီးကြီးပဲ။ မြန်မာပြည် မှာ သာမက နိုင်ငံတကာကပါ အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရတဲ့ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်မှုကြီးတစ်ခု။

အဲဒီအမှုရဲ့ ဓားစာခံဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် သက်ငယ်အိမ် အကူမလေးများ ခမျာ ငါးနှစ်လုံးလုံးလုပ်အားခ မရဘဲ အိမ်ရှင်မိသားစုရဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မြင်မကောင်းလော

က်အောင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ။ လက်သီးကောင်းကောင်း ဆုပ်လို့ မ
ရ၊ မတ်မတ်ရပ်လို့ မရနိုင်လောက်အောင်အထိ ကလေးမလေးတွေခမျာ
ခြေခွင်လက်ခွင်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတာ။

အမှုက လူကုန်ကူးမှု၊ အိမ်တွင်းအကြမ်းဖက်မှု၊ အဓမ္မမိန်းမမှု၊ လုပ်
အားခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်မှု၊ ကလေးသူငယ်နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းမှု
တွေနဲ့ အများကြီး ဆက်စပ်လို့ နေတယ်။

လူ့ဘုံနဲ့ အိမ်ငရဲခန်းကြားက နံရံတစ်ချပ်ကို ဖြိုခွင်းပြီး ခေတ်သစ်
ကျေးကျွန်နှစ်ယောက်ကို တိုင်းသိပြည်သိ ကယ်ထုတ်ပေးခဲ့နိုင်သူ မြူလ
င်း ဆိုတာ တကယ်တော့ မတရားမှုမှန်သမျှကို သူနိုင်သလောက် တော်
လှန်နေတဲ့ လူငယ်သူပုန်တစ်ယောက်ပဲ။

ဟိုး..ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်ကဆိုရင် သူဟာ.....

* * *

နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားလှတဲ့
အင်းစိန်ထောင်ထဲကအခန်းတစ်ခန်း

အင်းစိန်ထောင်၊ တိုက် (၅)၊ အခန်း (၂၀)

ဇွန်လ ၁၀ ရက်၊ ၂၀၀၃

အမှောင်ထူထူအောက် သံတိုင်တွေရဲ့ အနောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ လမင်းကို မမြင်ရပေမယ့် လရောင်ကိုတော့ ခံစားလို့ ရနေပါသေးတယ်။ ဒီညဟာ လသာတဲ့ ညတစ်ညပဲ....

လမင်းဟာ တိမ်တွေနဲ့ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေပုံပဲ။ လရောင်ဟာ မီးပြတိုက်က အလင်းရောင်လို လင်းလိုက်မှိန်လိုက်နဲ့ ။

တစ်နေ့လုံး သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချထားတဲ့ မိုးရေတွေက ထောင်နံရံတွေကို အေးစိမ့်နေစေတယ်။

ရှည်ထွက်လာတဲ့ လက်သည်းခွံတွေကို မြူလင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် စိုက်ကြည့်ရင်း...

"ဒီလက်သည်းခွံတွေသာ သံမဏိလို မာကြောရင် သိပ်ကောင်းမယ်" လို့ ညည်းတွားနေမိတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီလက်သည်းခွံတွေသာ သံမဏိလို မာကြောရင် မြနေအောင်သွေးပြီး ကာရံထားတဲ့ သံတိုင်တွေကို သံဖြတ်လွှလို ဖြတ်တော

ကံပစ်နိုင်မှာ ပဲ။

သူ့ကိုယ်လုံးပါးလျလျလေးဟာ သံတိုင်တစ်တိုင်လောက် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရင်ပဲ ကောင်းကောင်း ထောင်ဖောက်ပြေးလို့ ရပြီ။ ဒီလို ချုပ်နှောင်မှုတွေအတွက် တရားမျှတတဲ့ စီရင်ဆုံးဖြတ်မှုတွေဟာ ဥပဒေစာအုပ်တွေထဲမှာ အမြဲရှက်ရွံ့နေရလိမ့်မယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ကဆုန်လကွယ်ညက မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ဒီပဲယင်းမြို့အနီးမှာ အကြီးအကျယ် လူသတ်ပွဲကြီးဖြစ်ခဲ့တယ်။

"ချကွာ...။ ရိုက်စမ်း...အကုန်ရိုက်သတ်ပစ်..."

"တိုင်းတပါးသား၊မယား အရှင်မထားဘူးဟေ့..."

"သတ်ကွာ...ရှုပ်တယ်..."

ထောင်နဲ့ ချီတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ဘုန်းကြီးတွေရော၊ အရပ်ဝတ်တွေပါ ရောနှောနေကြတယ်။ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သတင်းစကားတွေအရ ဒီလူအုပ်ကြီးကို တစ်နေ့ တစ်ယောက်ငါးရာနှုန်းပေးပြီး စနစ်တကျ တိုက်တတ်ခိုက်တတ်အောင် သင်ကြားပေးထားတယ်ဆိုပဲ။

တံဆိပ်မခွာရသေးတဲ့ သင်္ကန်းဝတ်ဘုန်းကြီးတွေ၊ စွမ်းအားရှင်တွေ၊ အော်သံဟစ်သံတွေ။ ယူပါကယ်ပါ တစာစာ။ လမိုက်ညဟာ ကမ္ဘာပျက်နေသလို ချောက်ချားသွေးပျက်ဖွယ်ရာအတိ။

လူထုခေါင်းဆောင်ဟာ သတိတစ်ချက်လွတ် အငိုက်မိသွားပုံရပြီး သတိကွင်းထဲကို သူမ ယာဉ်တန်း ကျုံ့ဝင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူမကို စောင့်မျှော်နေကြတာက ဝါးရင်းတုတ်ကိုင် လူမိုက်အုပ်စုနဲ့ သူမ မိန့်ခွန်းပြောမှာကို (ဒါမှ မဟုတ် သူမကို တဒင်္ဂလေး ဖြစ်ဖြစ် မြင်တွေ့လိုတဲ့) ဒေသခံ လူအုပ်ကြီး...။

"ဒေါင်ဒေါင်...ဒေါင်ဒေါင်...ဒေါင်ဒေါင်..."

ဒီပဲယင်းအရေးအခင်းအကြောင်း တွေးတောရင်း နာကျင်ဆို့နှင့် လာတဲ့ မြူလင်းဟာ မိန်းမျေးဆီက ဗာရာတွေရဲ့ သံချောင်းခေါက်သံကြောင့် သူ့စိတ်တွေ အကျဉ်းထောင်ထဲ ပြန်ရောက်လာပြန်တယ်။

တကယ်တော့ အင်းစိန်ထောင်ရဲ့ တိုက်နံပါတ် (၅)ဟာ ပြစ်ဒဏ် တိုက်တစ်တိုက်ပါ။ အခန်းပေါင်း ၂၂ ခန်းပါဝင်ပြီး ထောင်ကျပြီးကာမှ ထောင်တွင်းပြစ်မှုတစ်ခု ထပ်မံကျူးလွန်သူတွေကို ချုပ်နှောင်ရာ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခု။

ဒီတိုက်မှာ ချုပ်နှောင်ခံထားရတဲ့ အကျဉ်းသားတော်တော်များများဟာ ထောင်ကျလျက်မှ သံခြေကျင်းခတ်ခံထားရသူတွေများ တယ်။ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုပြုလိုက်တိုင်း သံခြေကျင်းနှစ်ဖက်ကြားက သံကြိုးဟာ အသံဗလံတွေ ထွက်လာတတ်တယ်။ ရက်စက်တဲ့ ဂီတသံ...။

"သံခြေကျင်းအခတ်ခံထားရတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ အများကြီးထဲမှာ သံခြေကျင်းအခတ်မခံရသေးတာကိုပဲ ကြံဖန် ကျေးဇူးတင် ရတော့မှာပဲ ..."

နီကျင်ကျင်မီးရောင်အောက်မှာ မြူလင်း တီးတိုးစကားပြောနေမိတယ်။

"စကားတွေပြောမှာ ဖြစ်မယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိလည်း ငါတစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေမယ်။ ငါက ပြောပြီးငါက နားထောင်မယ်။ ဘာပဲပြောပြော ခရီးတစ်ဝက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ..."

စစ်ကြောရေးကာလတစ်လျှောက် သူ အင်းစိန်ထောင်ရဲ့ တိုက်နံပါတ်(၅)၊ အခန်း(၂၀)မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတယ်။ ဒီပဲယင်းအရေး

အခင်းမှာ အဖမ်းခံခဲ့ရကတည်းက အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ။
ရွှေဘို အကျဉ်းထောင် စစ်ကြောရေးကာလတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသေးတယ်။

"နှစ်ရက်တိတိ အိပ်ခွင့်မပေးဘူး။ အစာမကျွေးဘူး။ မေးခွန်းတွေ
တောက်လျှောက်အမေးခံခဲ့ရတယ်။ အရိုက်အနှက် မျိုးစုံခံခဲ့ရတယ်"
သူပြောတယ်။ သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြောနေတယ်။

အဲဒီတုန်းက အမှုစစ်အရာရှိကို သူပြောချင်ခဲ့တဲ့ စကားတွေက
အများကြီးပဲ...။

ယာဉ်တန်းကိုပိတ်ဆို့ပြီး အန်တီကို ကြိုဆိုထောက်ခံခဲ့ကြတဲ့ လူထု
ကို ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်နှက်ခဲ့ကြသူတွေကိုရော မဖမ်းဆီးခဲ့ဘူးလား။ လ
ယ်ကွင်းကိုဖြတ်ပြေးစဉ် ဗင်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ဦးနှောက်ထွက်ပြီး မျက်
လုံးတစ်လုံးပါ ကျွတ်ထွက်နေတဲ့ ယာဉ်မောင်းသူတစ်ယောက်ကို ခုထိသူ
မျက်လုံးထဲက မထွက်။ သွေးသံတရဲရဲ အလောင်းတွေဆိုတာ အများကြီး
ပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရိုက်နှက်ခဲ့ကြဘူး။ ရိုက်နှက်ဖို့ ကို
အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း မသင်ကြားပေးထားဘူး။ ရန်ကုန်ကနေ အန်တီ
ယာဉ်တန်းထွက်ကတည်းက အန်တီကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဝန်းရံပေးတဲ့
ကျောင်းသားအုပ်စုတစ်စုသာ ဖြစ်တယ်။

"ဒီစကားတွေကို ပြောချင်ခဲ့တယ်.."

ရွှေဘိုထောင်မှာ လည်း ပြောခွင့်မရ။ စစ်ကြောရေးကာလမှာ လည်
ပြောခွင့်မရ။ အခုရောက်နေတဲ့ အင်းစိန်ထောင်မှာ လည်း ပြောခွင့်မရ။
သူအိပ်ဖို့ ပေးထားတဲ့ ကွပ်ပျစ်မှာ သူ့သွေးကို ဝဝသောက်ပြီး
မျိုးပွားနေကြတဲ့ ကြမ်းပိုးတွေရှိတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေဟာ ညှင်းသိုးသိုးနဲ့

ရှည်လျားအရိုင်းဆန်လာတယ်။ လက်သည်း ခြေသည်းအရှည်တွေ ဒီနေ့ အထိ ညှပ်ခွင့်မရသေးဘူး။

ခြုံဖို့ ပေးထားတဲ့ စောင်က ကွေးပြီးခြုံမှ ပဲ ရမယ်။

သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ သူ့ပုံစံဟာ ရက်ပိုင်းအတွင်းလေးမှာ ကို ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်သောင်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရော်ဘင်ဆင် ကရူးဆိုးနဲ့ တူတူလာတယ်။

သူ့ရဲ့ တစ်စုံတည်းသော အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးကို လျှော်ဖွပ်တဲ့ ရက်တွေဆို အပေါ်ပိုင်းက အဝတ်ဗလာနဲ့ ခါးအောက်ပိုင်းကို စောင်ပတ်ထားရတာမို့ တကယ့်ကို အရိုင်းအစိုင်း သတ္တဝါတစ်ကောင်နဲ့ တူလွန်းနေတယ်။ 'စစ်ကြောရေးကာလ'ဆိုတာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ လူတစ်ယောက်ကို မျက်လှည့်ပုဝါနဲ့ အုပ်လိုက်သလိုပဲ။ မိသားစု၊ ဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သူ့ကို မျက်ခြေပြတ်သွားကြတယ်။ သူ ဘယ် ရောက်သွားလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ဘူး။

"အမေ အခုလောက်ဆို ငါ့ကို သေပြီလို့ များ ထင်သွားမလား မသိဘူး..."

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုရဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီက စက်ချုပ်သံလေးတွေ သူ့နားထဲကြားယောင်လာရင်း အမေ့ကို လွမ်းဆွတ်သွားရပြန်တယ်။

စစ်ကြောရေးကာလမှာ မိသားစုထောင်ဝင်စာတွေခွင့်မရှိဘူး။ မြူလင်း အင်းစိန်ထောင်ရောက်နေတာလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

သူ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲလျှံတက်လာတော့....

"မငိုနဲ့ ..."

အမေ့ရဲ့ ပြတ်သားလှတဲ့ အမိန့်သံ နားထဲကြားယောင်လာတယ်။ အမေဟာ မိန်းမသားတန်မဲ့ သိပ်ကို မာကြောလွန်းတဲ့ သူ။

ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးရဲ့ အရှေ့ ရွံ့ဗွက်တွေပေါ်တွဲ လမ်းကလေးဆီ သွေးအေးအေးနဲ့ မျှော်ကြည့်နေတတ်ပေမယ့် 'အဖေပြန်အလာကို စောင့်နေတာပါ'လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဝန်မခံတတ်တဲ့ သူ။

"သူ ပြန်လာမှာ ပါ။ ဘုရားက လက်ပိုက်ကြည့်မနေပါဘူး။ ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်"

အမေဟာ အဖေ့ကို မျှော်လင့်နေတုန်း...။

ဟုတ်တာပေါ့...။ သူတို့ ရဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးမှာ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောငြင်းခုံသံတွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာ ကြာပြီပေါ့။ အဖေက မြူလင်းအသက် ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင်မှာ စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုပြီးထိုင်းကို အောက်လမ်းကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မြူလင်းအမှတ်မမှားဘူးဆိုရင် ၁၉၉၃ လောက်ကဖြစ်မယ်။

"အဖေ ပြန်လာရင် စက်ရုပ်ဝယ်ခဲ့..."

သူက ကလေးသံလေးနဲ့ သူ့အဖေ့ကို ပူဆာခဲ့တယ်။

အဖေဟာ သူ့ကို ပွေ့ချီဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ပြီး နမ်းတယ်။

အဲဒီနေ့က အဖေဟာ အဖြူမှာ အပြာစင်းရှပ်လက်ရှည် (သူ့ရဲ့ တစ်ထည်တည်းသော အင်္ကျီသစ်)ကို မဝတ်စဖူးဝတ်ထားလို့ အတော်အတန် ကြည့်ကောင်းနေခဲ့တယ်။

"ဝယ်ခဲ့မယ်။ စက်ရုပ်ရယ်သေနတ်ရယ် ကားရယ် ဝယ်ခဲ့မယ်..."

အဲဒီလို ကတိတွေပေးခဲ့ပြီး အဖေ ဒီနေ့အထိ ပြန်ရောက်မလာခဲ့ဘူး။

ကြည့်စမ်း...။ အဖေထွက်သွားတာဆို ဆယ့်တစ်နှစ်တောင် ရှိပြီပဲ။ သူတို့ သားအမိအတွက်တော့ အဖေဟာ အဖြေရှာရခက်ခဲနေဆဲ ပဟေဠိ တစ် ပုဒ်လိုပဲ။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူပျိုပေါက်မှာ သူ နားလည်ထားတဲ့ နိုင်ငံ ရေးဒဿနဆိုတာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ဆင်းရဲတွင်းနက်ပြီး လူတွေ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြမယ်ဆိုရင် အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေဟာ ပြည်တွင်းမှာ ရော ပြည်ပမှာ ပါ လူဂုဏ်သိ က္ခွာ ညှိုးနွမ်းကြရတယ်ဆိုတာပဲ။

အမေဟာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာ သူမခင်ပွန်းပျောက်ဆုံးနေမှုအတွက် သံရုံးတွေ၊ အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနတွေဆီ တိုင်တည်အကူအညီ တောင်းခံချင်နေပုံရပေမယ့် တရားမဝင်တဲ့ လမ်းက ထွက်သွားတဲ့ ခင်ပွန်းအ တွက် တိုင်ကြားရခက်နေခဲ့တယ်။

"ငါ့အဖေသာ အမေရိကန် ဒါမှ မဟုတ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား တစ် ယောက်ဆို အခုလောက်ဆို သူတိုင်းပြည်က ကမကထလုပ်ပြီးသူကို ရှာ ပေးမှာ ပဲ"

အဲဒီကတည်းက မြူလင်းနဲ့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ဟာ အစ ပ်အဟပ်မတည့်လှဘူး။

ဝန်ထမ်းများ ပါတီနိုင်ငံရေးကင်းရှင်းရမည် ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်တွေ ကပ်ထားတဲ့ နံရံတွေဆို ခြေထောက်နဲ့ ပြေးပြေးကန်ချင်နေမိတော့တာပဲ ။ ပြောစမ်းပါဦး။

ဘယ်သူကရော နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားလို့ လဲ။ အခြေခံနဲ့ အလယ် လတ်တန်းစား ပြည်သူတွေဟာ စီးပွားရေးမကျပ်တည်းသရွေ့ နိုင်ငံရေး ကို စိတ်ဝင်စားလေ့မရှိဘူး။ တကယ်တမ်းနိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားတတ်

အောင် ခင်ဗျားတို့လို အာဏာရှင်တွေကပဲ သင်ပေးသွားကြတာ မဟုတ်လား။

သူ ကိုးတန်းကျောင်းသားဘဝရောက်တော့ ကျောင်းတွင်းနံရံကပ် ပိုစတာလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်တယ်ဆိုပြီး ကျောင်းထုတ် ခံခဲ့ရတယ်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဖိုင်တွဲထဲမှာ ပါတဲ့ အချက်အလက်တ ချို့ကို ဖတ်ပြနေတာကို အမေဟာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အမေ သိပ်စိတ်ရှည်ပုံမရတော့ဘဲ..

"ဟုတ်ကဲ့...။ ကျွန်မသားကို ခေါ်သွားလို့ ရပြီလား..."

ခေါ်ယူတိုင်တန်းမှု မဆုံးသေးခင်မှာ ပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်တယ်။ ။ ငွေစက္ကူသိမ်းဆည်းမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေဟာ အစိုးရ အပေါ် နားကျည်နေကြောင်း မြူလင်းကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်။

အမေ့အတွက် ဒါဟာ သိပ်မမြဲတော့လောက်တဲ့ လောကဓံတစ်ခုလိုပဲ။

ကျောင်းအထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ သားကို အမေဖြစ်သူက ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖက်ပွေ့ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးတယ်။

အမေဟာ တခါတလေ အန်တီနဲ့ သိပ်တူတယ်လို့ တောင် သူထင်မိတယ်။ တစ်ခုပဲကွာခြားသွားတာက အန်တီက ပညာတတ်ဘွဲ့ရလူသိများ တဲ့ အမျိုးသမီး၊ အမေက ဆယ်တန်းမအောင် အတန်းပညာမတတ် လူသိနည်းတဲ့ ၊ ရပ်ကွက်ထဲက အမျိုးသမီး။

"မေမေ...သားကို စိတ်ပျက်သွားပြီလားဟင်"

ကျောင်းထုတ်ခံရတဲ့ နေ့က သူ အမေ့ကို အားနာနာနဲ့ မေးကြည့်

တော့ အမေက...

"ဘာလို့ စိတ်ပျက်ရမှာလဲ။ မင်းက အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူ။ မဟုတ်တာ မမှန်တာ မတရားတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘဲ သူပဲ..."

"ဟာ..."

သူ့အမေဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြားလိုက်ရတော့ သူ အံ့အားသင့်မဆုံးဘူးလေ။

"တစ်ခုပဲ...။ မင်းနောင်ရေးအတွက်တော့ အမေ စိတ်မကောင်းဘူး..."

"အတန်းပညာမတတ်ပေမယ့်လည်း ဘဝရပ်တည်လို့ ရပါတယ်" ကိုးတန်းနဲ့ စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောတဲ့ သူ့ကို အမေက မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"သား...ကိုလင်း...ဘဝမှာ ဘာ အဖြစ်ချင်ဆုံးလဲ..."

"ပန်းချီဆရာ..."

အမေက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဆွဲဆွဲငင်ငင်နဲ့ ချတယ်။ သူ့သား ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒအပေါ် ဘာမှ စောဒက တက်မပြောဘူး။

"ညနေပိုင်း ဆေးခန်းဖွင့်တဲ့ ဒေါက်တာညွန့်မောင် ဆီမှာ ကွန်ပေါင်ဒါလုပ်ပါလား သား။ သူ့ဆီမှာ ကွန်ပေါင်ဒါလိုတယ်တဲ့ ။ အမေ ပြောပေးမယ်"

"ကွန်ပေါင်ဒါဆိုတာ လူနာကို တိုက်ခတ်ပေးရတဲ့ အလုပ်လား"

"အင်း ..."

သူလုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဘဝမှာ အဖေမရှိတော့ အမေ တစ်
ခု၊ သားတစ်ခု ရုန်းကန်ရမှာ ပဲလေ။ အမေက စက်ချုပ်ဆိုင်လေးဖွင့်
ထားတယ်။ ပုံဆန်းဆန်းတွေ သိပ်မချုပ်တတ်ပေမယ့် ထမီ၊ စကဒ်ထမီ၊
သုံးလွှာ ဖိစကဒ်၊ ရင်ဖုံး၊ ရင်စိနဲ့ တော်ရုံလောက် ဆန်းသစ်တဲ့ ဘလောက်
ကပ် အင်္ကျီလေးတွေ ချုပ်တတ်ပါတယ်။ မြူလင်းတို့ ဘဝက သိပ်မကျပ်
တည်းပေမယ့် သိပ်တော့လည်း မချောင်လည်လှဘူး။ ဘာပဲပြောပြော
ဦးနေဝင်းခေတ် ငွေစက္ကူအသိမ်းမခံရခင်ကတော့ သူတို့ မှာ သိပ်လှပခဲ့
တဲ့ ဘဝတစ်ခုရှိခဲ့ကြသည် လေ။

သူ့အတွေးတွေ အတိတ်ဆီ ဆွတ်ပျံ့သွားလို့ မှ မဆုံးခင်...

"ပုံစံ..."

"ပုံစံ..."

"ပုံစံ..."

အထိတ်တလန့် ဆူညံသံတွေ ထောင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။
အန္တရာယ်အငွေ့အသက်တချို့ လေပြေနဲ့ အတူ ပါလာသလိုပဲ။ ဗြူကယ်
(စစ်ခရာမှုတ်သံ)တွေကလည်း တတိတိ။

တောင်တွေးမြောက်တွေး အိပ်ရာထဲလူးလိမ့်နေရာကနေ သူ ထောင်
ပေါက်ဝဆီပြေးပြီး ပုံစံထိုင်ထိုင်လိုက်ရတယ်။ ပုံစံထိုင်ဆိုတာက ခါးကိုမ
တ်၊ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဒူးပေါ်ဆန့်ဆန့်တင်ထား ရတဲ့ အ
နေအထားမျိုးပေါ့။ သန့်စင်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်အတွက် ဒါမျိုး
လုပ်လိုက်ရတာ သိပ်နာကျင်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ထောင်ထဲက အကျဉ်း
သားမှန်သမျှ ပုံစံထိုင် ထိုင်နေကြရတယ်။

မိန်းဂျေးက သံချောင်းခေါက်သံတွေ၊ ဝီစီကို အဆက်မပြတ် မှုတ်သံ

တွေဟာ ကမ္ဘာပျက်နေသလိုပဲ။ မကြာခင် ထောင်ဝန်ထမ်းတွေဟာ ခွေး
တွေကို ကြိုးနဲ့ ဆွဲခေါ်ပြီး သူ့အခန်းရှေ့က ဖြတ်သွားကြတယ်။ ကတိုက်
ကရိုက်ပဲ...။

"ဘယ်သူ့အတွက်လဲ..."

"ပြည်သူ့အတွက်ပဲ..."

"ဘယ်သူ့အတွက်လဲ..."

"ပြည်သူ့အတွက်ပဲ..."

"ဟိတ်...ဟိတ်...ဟိတ်..."

"ဟိတ်...ဟိတ်...ဟိတ်..."

စစ်ဖိနပ်သံတွေ ဆူညံနေပြီး ဒီလူစုကြီးပဲ သူ အကျဉ်းကျရာ တိုက်ခ
နီးရှေ့မှာ သုံးလေး၊ ငါးခေါက် ဖြတ်ပြေးရင်း နံပါတ်တုတ်တွေ
ကြိမ်ခိုင်းကြီးတွေကိုင်ပြီး အော်ဟစ်နေကြတယ်။

ကြည့်ရတာ သူ့အခန်းကို ပတ်ပြေးနေပုံပဲ...။

လေကိုခွင်းပြီး ခိုင်းနဲ့ ကာလိုက် နံပါတ်တုတ်နဲ့ ၊ ရိုက်လိုက်နဲ့ အပြင်း
အထန် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြတယ်။

"ဪ...ငါ့နှယ်..."

သူ တိုးတိုးလေး ညည်းတွားရင်းပြုံးမိရတယ်။

'ထောင်လှန့်တယ်'ဆိုတာ ဒါကို ခေါ်တာပါ။

ထောင်တွင်းလုံခြုံရေးအတွက် ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ သရုပ်ပြလေ့ကျ
င့်ရေးဆင်းကြတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီလို လေ့ကျင့်ရေးတွေဟာ ထောင်တွင်း
ပုန်ကန်မှုရှိလာခဲ့ရင် နှိမ်နင်းဖို့ အတွက် အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်မှုပဲလေ။

ထောင်လှန့်ပြီးသွားချိန် ထောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားပြန်တယ်။ နှစ်ကြီးအကျဉ်းသားတွေဟာ ဒီတိတ်ဆိတ်မှုကို ကောင်း ကောင်း အနှံ့ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ မုန်တိုင်းရဲ့ အလယ်ဗဟို (မုန်တိုင်းမျက်စိ)ဆီ ရောက်သွားလို့ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားတဲ့ သဘောပါ။ ဒီ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုမျိုးဟာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်ပဲ...

"ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း..."

တိုက်ထိပ်ဝဲဆီက ထောင်တံခါးဖွင့်သံတွေ ဆူဆူညံညံထွက်ပေါ်လာတယ်။

"တလာစီပြီ.."

ရှောင်တခင်ရှာဖွေရေး ဗျူဟာတစ်ခု စတင်ပါပြီ။

မြူလင်း ရင်တွေတထိတ်ထိတ်ခုန်ရင်း အမြဲဆင်း(ထောင်ထမင်း၊ ဟင်းများ လာရောက်ပို့တဲ့ အကျဉ်းသား)ဆီက လက်သိပ်ထိုး ယူထားတဲ့ ဆား၊ အချိုမှုန့်ထုပ်တွေကို အခန်းထောင့်က အညစ်အကြေးအုပ်တဲ့ ဖွဲပြာ အိတ်ထဲ ကမန်းကတန်းပြေးဖွက်လိုက်ရတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ မြူလင်း အကျဉ်းကျရာ အခန်းနံပါတ် (၂၀)တံခါးကို လာဖွင့်ပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေကြတယ်။ ရင်မော၊ စိတ်မောစရာ။

"နံရံကို မျက်နှာမူပြီး ရပ်"

"နံရံကို မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားရပ်စမ်း..."

တကယ်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အနေအထားတစ်ခုပါ။ ဘယ်နှစ်ခါ
ပဲ တလာစီ အတွေ့အကြုံရှိရှိ အကျဉ်းသားဟာ တလာစီတိုင်း၊ ဖွက်ထား
တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုတစ်လေများ တွေ့သွားလေမလားဆိုတာ စိုးထိတ်ရစမြဲ
။

"ဟိတ်ကောင် နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့ ..."

သူတို့ တွေ မြူလင်းအခန်းကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေကြတယ်။ အခန်း
တိုင်း အခန်းတိုင်းကို ဒီလိုပဲ နံရံကိုမျက်နှာမူခိုင်းပြီး ရှာဖွေကြတယ်။

စိတ်ကြိုက် တလာစီပြီး သူတို့ တွေ ထွက်သွားတော့မှ သက်ပြင်း သဲ့
သဲ့ကို ချနိုင်တော့တယ်။

အကျဉ်းထောင်ရဲ့ မနက်ခင်းဆိုတာ နေခြည်နုနုရဲ့ အနွေးဓာတ်ကို ခံ
စားရင်း ငှက်ကလေးတွေရဲ့ တေးသံကိုနားဆင်ရတဲ့ နေရာတစ်ခုတော့
မဟုတ်။

ကိုယ့်အသက်ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို သူတို့ လက်ဝကွက်အပ်ပြီး အသည်း
တထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနဲ့ အမှားမရှိအောင် (အမှားဆိုတာ သူတို့ သတ်
မှတ်ထားတဲ့ အမှားကိုပြောတာပါ)။ အမှားရှိခဲ့ရင်တောင် အချိန်မီ ဖုံးနိုင်
ဖိနိုင်အောင် အသင့်အနေအထားနဲ့ အမြဲနေနေရတဲ့ လှောင်အိမ်တစ်ခုပါ
။

ဒီလှောင်အိမ်ထဲ မတော်တဆ သူရောက်လာခဲ့တာ ရက်ကနေ လပင်
တိုင်ခဲ့ပြီ။ ထောင်လှန့်တယ်၊ တလာစီတယ်ဆိုတာမျိုးက သူတို့ လုပ်ချင်
တဲ့ အချိန် ကောက်ခါငင်ခါ ထ,လုပ်တတ်တဲ့ စစ်ဆင်ရေးမျိုးလေ။

"ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်.."

ထောင်ဖွင့် သံချောင်းကတော့ ခေါက်ပါပြီ...။

* * *